

Linda Berg: Hazugságra épült

Az emberek gyakran rám néznek és eltöprengenek: Milyen hatással volt erre a nőre az a 31 év, amit egy olyan ember vezetése alatt élt le mint Mózes Dávid Berg? Milyen volt 10 évet az *Isten Gyermek* szektában tölteni? Hadd mondjak el egy esetet, ami 1972-ben Londonban történt meg velem. Először is tudniuk kell, hogy a mozgalmon belül mindenki a "Család" tagja volt; Apa igazi családja pedig úgy volt ismeretes mint a Királyi Család. Ez az ő agyszüleménye volt. Ő volt a Király és megengedte egyikünknek, hogy Királynője legyen. Egyszer rám, a legidősebb lányára esett a választása. A teljes Királyi Család összegyűlt vezetőségi megbeszélésre Apa otthonában London egyik különös külvárosi negyedében. Általános részleteket vitattunk meg a munkával kapcsolatban és az egész olyan volt mint egy átlagos megbeszélés. Aztán Apa rákezdte. "Az egyházak eltévedtek a Biblia puritán módon való értelmezésében. Isten megmutatta nekünk annak a szabadságnak a csodáit és szépségét, amit ő ajándékozott nekünk, a szex pedig Isten egyik legnagyobb ajándéka az ember számára. Szabadok vagyunk arra a kegyelem miatt, hogy élvezzük a szexuális szabadság nyújtotta lehetőségeket. 'A tisztának minden tiszta.' Vannak köztetek, akik ellenállnak az Úr Lelkének, és Isten ezt nem tűri el." Tudtam, hogy ez következik. Anyám lehajtotta a fejét. Ő is tudta hogy a szörnyűséges dráma elkezdődött. Már sok ilyet átéltünk. "A Bibliában – folytatta apám – Isten sok kivételt tesz szabályai alól. Mit gondoltok kit vett el Káin feleségül? Természetesen az egyik lánytestvérét. Na és Lót és a lányai? Azt írja, hogy Lót közöszült lányával és Isten nagy nemzetté tette őket. Ha közelebbről megvizsgáljuk a Bibliát, láthatjuk, hogy néhány különleges esetben Isten megszegi saját szabályait." Órákon keresztül magyarázta az Írásokat, hogy bizonyítsa álláspontját. Aztán közvetlen rám irányította támadását, mert csupán egy nappal korábban elutasítottam azon próbálkozását, hogy vérfertőző kapcsolatot létesítsen velem. (Ekkor már kilenc éve voltam férjnél.) Apa azt mondta, hogy valójában én nem vagyok hajlandó elfogadni őt, mint Isten prófétáját. "A próféta – mint elmondta nekünk – nem cselekszik önzően, nem tesz semmit a saját öröme, sem a saját elképzelése szerint. Mindig a Mindenható közvetlen sugallatára cselekszik." Én tehát az Úr tanácsát utasítottam el. Többé nem voltam méltó arra, hogy Királynőnek nevezzenek. Azt mondta, hogy valójában Faith nevű húgom az, akit jog szerint megillet a királynői cím, mivel ő sosem mondott nemet az apámnak. Így most először fény derült arra, hogy kora gyermekkorától kezdve a húgom és az apám vérfertőző kapcsolatot tartottak fenn. Ő úgy tisztelte apámat mint igaz prófétát – én viszont lázadó és önző voltam, és mindig elutasítottam őt. Így tehát lefokoztak királynői rangomról, és megfosztottak mindennemű tekintélytől és hatalomtól, illetve elrendelték, hogy engedelmessé legyek minden jelenlévőnek. Apa azt mondta, hogy elvesztettem a születési előjogomat, és hogy soha többet nem ad nekem esélyt.

A megbeszélés alatt csendben ültem és kevés érzélem látszott rajtam. Belül azonban forrongtam. Gyűlöltem az apámat. Mindent tönkretett, amit drágának tartottam az életemben. Hogyan lehetett ennyire perverz, ennyire önző? Anyámra néztem és elgondolkodtam azon, hogy hogyan bírta elviselni ilyen sok éven keresztül. Ott ültem és közben csendesen elhatároztam, hogy mit fogok tenni: "Nem mutatom ki az érzéseimet. Nem fogok felrobbanni. Bűnbánóan fogok viselkedni és szomorúnak mutakozom. Amikor az összejövetelek vége lesz csendben lefekszem és aztán kilopódzom a hajnali órákban. Itt hagyom ezt a szömyű házat és soha többet nem jövök vissza." London hajnali négykor nagyon hideg és magányos hely, ha az ember éppen Isten prófétájának a száműzött lánya. Észrevétlenül szöktem meg, néhány fonttal a pénztárcámban, ami arra volt elég, hogy néhány napig meghúzzam magam egy olcsó hotelben. Magam mögött hagytam a férjemet és őt gyerekeimet, akik még mindig a csoport tagjai voltak.

A szakadék szélén

Nem szeretek ezekre a napokra emlékezni. Abban a magányos szállodai szobában az élet pereméig jutottam el. Ott álltam a legszélén. Komolyan fontolóra vettem, hogy véget vetek az életemnek. Négy rövid hónapon belül testvérem, Áron is ott állt a szakadék szélén. A testét egy szikla tövében találták meg Genf mellett 1973 márciusában. Úgy gondolták, hogy körülbelül két hete lehetett halott. Mindössze két nappal az eltűnése előtt azt mondta anyámnak, hogy Apával kapcsolatos kétségei az örületbe kergetik. Áron hosszú részeket tanult meg a Bibliából és egész könyveket tudott kívülről az Újszövetségből. Bibliaismerete állandóan összeütközésbe került azzal, amit Apa tett és mondott. Nem tudta elviselni azt a gondolatot, hogy elutasítja Isten prófétáját, és önmaga kárhoztatása olyan súllyal nehezedett rá, hogy nem bírta tovább. Visszanéztek ezekre az eseményekre és azt kérdezem magamtól: "Mi tartott vissza?" Vajon lehet a túlélni akarást "hitnek" nevezni? Sokat gondoltam a gyerekeimre. Csak annyit tudok, hogy bármennyire is fontolgattam az öngyilkosságot, egyszerűen képtelen voltam megtenni. Hogyan lehetséges az, hogy a testvérem képes volt rá? Négy napot töltöttem el egyedül abban a parányi hotel szobában, és ez alatt az idő alatt semmit nem ettem. Azt mondtam magamnak, hogy soha többé nem megyek vissza az apámhoz és, hogy soha semmi közöm nem

lesz az *Isten Gyermekéhez*. Háború dúlt bennem. Szembe akartam szállni az apámmal. Arra gondoltam, hogy visszamegyek és megmondom neki, hogy téved. A gyűlölet elhatalmasodott rajtam, amikor arra gondoltam, hogy miket művel, és hogy velem is mit próbált megtenni. Az utolsó négy nap alatt úgy éreztem, hogy az elmém tisztább és józanabb lett mint az elmúlt évek során bármikor. Mégis minden eltökéltségemet elmosta az érzelmek áradata – a félelem, a zavarodottság és az elveszettség leírhatatlan állapota. Tudtam, hogy nem szállhatok szembe az apámmal. Ő pontosan tudta, hogy mit kell megjátszania, melyik gyenge pontomat kell eltalálnia. Tudta, hogy hogyan jusson át a védelmi vonalaimon. Mire befejezné velem, azt hinném, hogy neki van igaza és én vagyok az, aki teljes mértékben téved. Nem, az ő ringjébe beszállni lehetetlen. A gyermekeimre is gondolnom kellett. Tudtam, hogy szörnyű lenne nekik nélkülem ott maradni. Elvesztettem minden hajlandóságot a harcra. Azt a kis tüzet, ami még a tudatomban élt, teljesen kioltotta az akaratom beletörődése.

Szellemi fegyverletétel

Mire kapcsolatba léptem a családommal, szörnyű felfordulás uralkodott. Meg voltak rémülve. Kizárólag Józsuének, Faith húgom férjének engedtem meg, hogy meglátogasson. Apa személyes levelét hozta el nekem: "Ó, drágám, nem akartalak ennyire megbántani. Istennek van helye a számodra. Elsiettem a dolgot. Nem kellett volna olyan keménynek lennem. Sajnálom, hogy túl nagy nyomást gyakoroltam rád." Ez egy másik módja volt annak, hogy engem manipuláljon. Apának az a terve, hogy velem vérfertőző kapcsolatot kezdjen, félresikerült. Ehelyett most először láttam meg az igazi jellemét. Szándékosan megsebezte a Királyi Család egyik tagját, majd hátradólt és nézte, hogy a többiek, hogyan falják föl. Éppeni szeszélye alapján magasztalt fel vagy éppen fosztott meg valakit a trónjától. Ha Apa el tudta érni azt, hogy megoszlás legyen közöttünk, és egymás ellen harcoljunk, akkor az ő kezében maradt az irányítás mindnyájunk felett. Láttam mindazt a gonoszságot, perverziót, heves féltékenységet és hatalom utáni sötét vágyat, amelynek a csapdájában voltunk. És mégis visszatértem. Mindehhez mentem vissza. A körülmények nem változtak. De hova mehettem volna? Győztes voltam abban a csatában, amit az öngyilkossággal vívtam abban a hotel szobában. De az által, hogy visszamentem egy még nagyobb csatát vesztettem el. Szellemi öngyilkosságot követtem el.

Óvatosan és szándékosan egy mentális dobozba helyeztem magam. A valóságot csak a doboz határain belül voltam hajlandó elfogadni. Ezen túl nem voltam hajlandó sem elfogadni, sem meglátni semmit. Mi élt a dobozon belül? Én, egy ember az időn kívül: valóság nélkül, alapok nélkül és érzések nélkül. Isten és Jézus Krisztus valósága megszűnt létezni. A szeretet mítosz volt, a szex pedig különféle perverziókkal fűszerezett rémálom. A helyes és a helytelen egymás mellé sorakoztak egy morális vákuumban. Azt hiszem átléptem a pokol külső határait. Körülbelül nyolc hasonló élményen mentem keresztül, melyeket töréspontoknak nevezek. Válságidőszakok voltak amikor a tudatom szembeállt velem és azt gondoltam: "Mit csinálok? Miért folytatom?" Minden egyes ilyen esetben szembenéztem azzal a valósággal, hogy miben voltam benne – és úgy döntöttem, hogy maradok. Minden egyes alkalommal, amikor megtörtént egy ilyen eset, már nem néztem vele annyira szembe. Ahogy múlt az idő a tudatom egyre érzékletlenebb lett. Ezért olyan dolgok, amelyekről kicsivel korábban azt gondoltam, hogy rosszak már nem voltak többé azok. Szándékosan úgy döntöttem, hogy a csoportban maradok. Még öt és fél évig voltam az *Isten Gyermekei* között, míg végül 1978-ban eljöttem. És csak most, négy évvel később vagyok képes erről nyilvánosan beszélni.

Fájó sebek

Mit tett velem tíz év az *Isten Gyermekei* között? Nem könnyű megfogalmazni a választ erre a kérdésre. Szektában felnőni rendkívüli élmény, olyan élmény, amellyel a legtöbb ember nem tud együtt érezni. A hátborzongató és szörnyű oldalai ellenére, melyekkel szembe kellett nézmem, valóságos emberi élmény volt, hiszen a szekták emberekből állnak. Kilenc gyermek anyja vagyok, akik közül a legnagyobb 18, a legkisebb pedig 2 éves. A legkisebbik kivételével mindegyikük a csoportban született. Amíg ott voltam elváltam, majd újra férjhez mentem. A második férjemet Bill Davis-nek hívják. Az öcsém és a húgom még mindig az *Isten Gyermekei* között vannak – Jonathan (akit Hóseásként ismernek) és Faith. Az *Isten Gyermekei* mozgalom – amelyet apám, David Berg indított el – manapság mindenfajta házasságtörést, paráznaságot, megtevesztést, szodómiát, homoszexualitást, lesbikusságot, gyermek-szexet, felnőtt és gyermek közötti szexuális kapcsolatot gyakorol és a vérfertőzés is tanítja. [Fordítói megjegyzés: ez a megállapítás a riport idején, 1984-ben még igaz lehetett, de fontos tudni, hogy ma már kizárás jár a gyermekek molesztálásáért és a homoszexualitásért. A gyülekezetek felnőtt – házas és nem házas – tagjai közötti önkéntes hetroszexuális kapcsolatot (ún. *sharing*) azonban jelenleg is megengedik.] Ha csak úgy kitalálnék egy ehhez hasonlóan vad és bizarr élettörténetet senki sem hinné el nekem. Néha nekem is nehéz elhinni, hogy mindez megtörtént velem, de minden nap körülvesznek a fájó sebek és sérülések, melyek biztosítanak arról, hogy mindez igaz. Az alapító

és a próféta elsőszülött gyermekeként sajátságos és intenzív volt az életem az *Isten Gyermek*ei között. Tele volt megrázkódtatásokkal, zavarodottsággal, a lélek és az elme kínjaival, olykor rövid ideig tartó örömmel és pillanatnyi boldogsággal. Mindamellet 10 évet eltölteni egy szektában semmi ahhoz képest, hogy mit jelent abból kijönni. Könnyű volt azt hinni, hogy egy utolsó idők beli próféta lánya vagyok, ahhoz képest, hogy az apám csak azt *hiszi*, hogy ő egy utolsó idők beli próféta és ezeket vezet félre. A szemléletmód ilyen fokú megváltozása azt eredményezi, hogy az ember körül az élet erőszakos, gonosz módon darabokra török. Amikor ráébredtem, hogy valójában milyen is volt az apám, hirtelen minden megsemmisült, amiben hittem. Egyszer csak egyedül voltam, hit nélkül, egy olyan Istenhez imádkozva, aki hirtelen eltűnt, egy olyan Istenhez imádkozva, aki talán sosem létezett.

Isten irgalmából ma élek és keresztény vagyok. Megtanultam azt, hogy Isten nagyobb bármilyen bűnnél, és több mint képes arra, hogy bármilyen nehézséget legyőzzön. Oswald Chambers, a híres misszionárius egyszer a következőt írta: "Az első teendő egy rajtam uralkodó dolog vizsgálatkor megragadni azt a kellemetlen tényt, hogy felelős vagyok azért, hogy az így uralkodik rajtam." Erre az igazságra alapozva teszek bizonyosságot arról, hogy hogyan uralkodott rajtam a vallásos képmutatás zsarnoksága és az emberi gyengeség, több mint harminc éven át. Az elmúlt négy év során megvizsgáltam azt a hatalmat, amely uralkodott rajtam, és most már tudom, hogy sem az apámnak, sem a mozgalomnak nem lehetett volna semmiféle hatalma felettem, ha nem hódoltam volna be neki.

Hol csúszott el?

Általános félreértés az, hogy az *Isten Gyermek*ei mozgalom jól indult és jó gyümölcsöt termelt a fiatalok életében. A mozgalom azonban nem volt jó már az elején sem, mert hazugságra épült. Ez egyike a legfontosabb dolgoknak, amit tudom, hogy az emberek nem értenek az *Isten Gyermek*ei mozgalom kezdetével kapcsolatban. Még sok egykori tag is – akik közül sokat meglátogattam, mióta eljöttek – össze van zavarodva ezzel kapcsolatban. Nem értik, hogy hol tért le a csoport a helyes útról. Amikor elkezdődött, úgy tartottuk magunkat számon, mint akik a radikális és avantgarde Jézus Népe (*Jesus People*) mozgalom tagjai. Fronton harcoló katonák voltunk, akik maguk mögött hagyták házukat, családjukat, állásukat és minden vagyonukat az evangéliumért. Mindent magunk mögött hagytunk, hogy Jézust kövessük. A korai napokban minden külső szemlélő számára úgy tűnt, hogy az *Isten Gyermek*ei egy nagyon szigorú, puritán fiatalokból álló csoport, akik odaadóan prédikálják az üdvösség evangéliumát, ugyanakkor elítélik az erkölcsileg romlott amerikai társadalmat, és az intézményes egyházi rendszert. Csak egy évvel ezelőtt ébredtem rá arra, hogy mi volt a baj az indulásunkkal: *a lázadás volt a gyökere*. Az apám és sokan mások közülünk a lázadás evangéliumát hirdették, ami egyaránt tartalmazott igazságot és hazugságot. Jézus azonban nem zelótaként jött el, a rómaiak ellen harcolva, hogy anyagi természetű királyságot hozzon el. Szellemi uralmat hozott, továbbá irgalmat, együttérzést és bűnbocsánatot. Az apám a megbocsátást a gyűlöletre cserélte fel: harcolj a kormány ellen, harcolj a szüleid ellen, harcolj minden ellen. Sokan ezek közül a fiatalok közül az elején nem akarták hallani, hogy szeretniük kell a szüleiket, és hogy miután megtalálták Krisztust, vissza kell menniük és beszélniük kell róla nekik. Haragudtak a szüleikre. Azt akarták hallani, hogy mindannyian tévednek, túl anyagiak, képmutatók stb. Nem hagytunk teret az irgalomnak és a megbocsátásnak, a srácok pedig örömmel álltak közénk. Valóban nagyon anyagiak és istentelen társadalomban élünk, ez tényleg így igaz, és mi ki is használtuk ezt. De Apa lázadó evangéliuma nem tette lehetővé azt, hogy irgalmasak, megbocsátóak és elfogadóak legyünk bárki felé a mozgalmon kívül. Így tehát, amikor nem irgalommal és együttérzéssel bánunk a külső társadalommal, végül az történik, hogy nem engedjük be ezeket a tulajdonságokat a mozgalmon belülről sem. Ez bűnös hozzáállás. Ezenkívül az emberek felettébb önző okok miatt követték "Mózes"t. Isten utolsó idők beli prófétájának követése nagy szellemi profitot hozott és nagy mértékben erősítette az én képet. Sok ember tapasztalta meg az elkötelezettséget, önfeláldozást, üdvösséget, amíg a csoport tagjai voltak. Mózes azonban azt állította, hogy ez azért volt mert ő sokkal tisztábban hallott Istentől mint bárki más a környezetében. Isten prófétáját követve és benne bízva Isten rohamcsapatai maradhattunk. Mózes volt a vezetőnk, akit Isten közvetlenül vezetett. Így Mózes tanítványa – önként bár, de biztosan – keveredett bele egy hit-szindrómába: "Hidd el ezt a tanítást, és így majd magasabb szintre emelkedsz fel a szellemi hierarchiában." Minél vadabb dolgot állított, annál teljesebb odaadásra volt szükség. Valójában becsaptuk önmagunkat a kétszeres igazolás folyamata által. Vagyis azáltal, hogy Mózes Isten prófétájának, állításait pedig igaznak ismertük el, hogy önként hittünk és engedelmeskedtünk neki, csak megerősítettük a helyzetünket, hogy mi Isten kiválasztott csoportjának elit tagjai vagyunk. Számomra ez agyimosás volt, még hozzá mesterfokon. Agyimosás, ami az akarat szándékos felfüggesztése révén történhet meg. Ugyanakkor sokszor megtévesztést is alkalmaztunk, így az emberek szinte "beszippantódtak". Emlékszem, amikor Seattle-ben, Washington államban voltunk és a Jézus Hadsereg (*Jesus Army*) csatlakozott hozzánk. Nagyon megrázó

időszakon mentem keresztül. Első férjemet, Jethrót, és engem bíztak meg a Russ Griggs-szel és Linda Meissner-rel folytatott megbeszélések vezetésével 1971 szeptemberében. Egy csomó durva dolog történt meg ott akkor: A rendőrség megpróbált letartóztatni, majdnem lecsuktak, és hihetetlen üldöztetésen kellett keresztülmennünk, mivel a Jézus Hadsereg tagjainak szülei nem akarták, hogy egyesüljenek velünk. Gyötrelmes időszak volt ez számomra, mert szemben találtam magam ezzel a nagyon kedves lánnyal, Linda Meissner-rel, és ezzel a nagyon őszinte sráccal, Russ Griggs-szel. Megpróbáltam rávenni őket arra, hogy egyesüljenek velünk, miközben nekik fogalmuk sem volt arról, hogy mi zajlott a színpalak mögött. Mire Seattle-be értünk, Apa szerzett néhány másik feleséget, és helyeselte az *Isten Gyermek* vezetőinek "szexuális szabadságát" – szegény Jézus Hadseregének pedig fogalma sem volt arról, hogy mi folyik itt. Tudom, ha elmondtuk volna nekik a teljes valóságot, soha nem egyesültek volna velünk.

Több mint sok

Végül 1978 áprilisában otthagytuk a mozgalmat, röviddel azután, hogy férjemet, Bill-t, kizárták a csoportból. Események sorozata kezdődött el februárban, amikor apám "kijelentést kapott" arról, hogy Bill "ördög". Ennek megfelelően a következő Mózes-levelének (MO letters) ezt a címet adta: "Alexander, a gonosz varázsló", 666. Ekkor Bill és én Peruban éltünk. Jethro-val együtt az én felelősségem volt a latin-amerikai munka vezetése. Bill felelőssége volt a könyvkiadás és abban találtatott bűnösnek, hogy átírta azokat a leveleket, amelyeket Mózes utcai terjesztésre szánt. Továbbá, nem igazán lelkesen támogattuk a "flörtölős halálszást" (az *Isten Gyermek* a szexet használta fel arra, hogy pénzt vagy új híveket szerezzen). Amikor ennek a híre visszajutott Apához, őrjöngött. Az Alexanderről szóló levélben pedig azt írta, hogy Bill-nek öngyilkosságot kellene elkövetnie, amennyiben nem bánja meg a bűnét. A pozíciónk miatt Apa Rachael királynőt (Barbara Canavero-t) utasította, hogy repüljön Európából Venezuelába (ahol éppen tartózkodtunk), és személyesen olvassa fel nekem a levelet. Apa azért küldte őt, hogy megbizonyosodjon afelől, hogy bűnbánó viselkedést tanúsítok, és hogy Bill-t azonnal eltávolítsák mellőlem. Ezután felolvasta Bill-nek is, akit kizártak és elküldtek Martinique szigetére, egy karib-tengeri szigetre. Néhány hétre rá Apa úgy döntött, hogy a dél-amerikai vezetőségből néhányan menjenek Ausztráliába. San Francisco-ba kellett mennünk, hogy megkapjuk a vízumot, mert nem lehetett olyan vízumot kapni, amellyel Venezuelából közvetlenül Ausztráliába lehetett utazni. Amikor megérkeztünk az Államokba, csoportunk 6 felnőttből és 13 gyermekből állt, akik közül nyolc az enyém volt. Még mindig sokkolva voltam attól, hogy elvesztettem a férjemet, és hogy arra kényszerítenek, hogy Ausztráliába menjek. Tulajdonképpen egyikünk sem akart odamenni. Nagyon hideg volt San Franciscóban, és a gyerekek mind betegek lettek az éghajlatváltozás miatt. Mindennek tetejébe Apa nem adott elég pénzt arra, hogy kifizessük az ausztráliai utunkat. Nekünk magunknak kellett volna megkeresni az útiköltség hiányzó részét. Apa minden nap felhívott minket, és megkérdezte, hogy miért vagyunk olyan lassúak, miért nem vagyunk már a hajón stb. A nyomás, amit ránk gyakorolt egyszerűen túl nagy volt, így mindnyájan kezdünk kiborulni. Soha nem hoztunk tudatos döntést, hogy ki fogunk lépni az *Isten Gyermek*iből, vagy legalábbis nem doktrinális vagy bibliai okok miatt. Fogtuk az útiköltségre szánt pénzt és vettünk egy kocsit. Egy régi lakókocsit és három vagy négy sátrat. Azt terveztük, hogy Apa hatáskörén kívül maradunk egy darabig, remélve hogy meggondolja magát Bill-el és Ausztráliával kapcsolatban. Mindannyian tudtuk, hogy kapott már korábban is súlyos "kijelentéseket", de később meggondolta magát velük kapcsolatban. Legfőképp pedig időre volt szükségünk, hogy gondolkodjunk, és kitaláljuk, hogy mit is akarunk tenni az életünk hátralevő részével. Négy hónappal később táviratot küldtünk Bill-nek és megkértük, hogy találkozzon velünk San Diego-ban. Nem léptünk kapcsolatba apámmal, sem mások szüleivel, mert féltünk, hogy Apa kideríti rajtuk keresztül, hogy hol vagyunk. Néhány hónapon belül rájöttünk, hogy nem akarunk többé Apának dolgozni. Az állandó nyomás, a féltékenység és az ocsmányságok több volt, mint amit el tudtunk viselni. Tehát alapvetően ez volt az ok, ami miatt eljöttünk. Apa végül kétségbeesett, és kiküldött egy általános Mózes levelet, amelyben azt írta, hogy ha bárki megtalál minket mondja meg nekünk, hogy visszamehetünk Dél-Amerikába, és ő kifizeti az utunkat. Tényleg lehiggadt, de ekkor már nem akartunk visszatérni. Amikor eljöttem, megpróbáltam olvasni a Bibliámat, de fokozatosan egyre kevesebbet olvastam. Nem is szólt hozzám... Csak szavak voltak. Az élő Krisztus egyáltalán nem volt valóság az életünkben. Még mindig hittem, hogy van Isten, de vele kapcsolatban minden az értelmét veszítette. Végül még az imádkozást is abbahagytam. Nagyon gyorsan világi emberré váltunk – buliztunk, diszkóba jártunk, ittunk és nem szégyelltük magunkat. Három évig éltünk ebben az állapotban.

Szemtől szemben a bűnnel

Ami végül visszahozott minket az Úrhoz, az egy Joyanne-nel, a legidősebb lányommal kapcsolatos probléma volt. Nagyon depressziós volt, keserű és boldogtalan; nem akart iskolába menni, és beteg lett. Joyanne nem

értette, hogy miért hagytuk ott az *Isten Gyermekait*, ő ott boldog volt. Így közöttünk mindenfajta kommunikáció zsákutcába jutott. Nem jártunk gyülekezetbe, és nem tudtunk máshová fordulni, ezért kapcsolatba léptünk tízéves lányom legjobb barátjának a szüleivel. A férj orvos volt és keresztény, ezért megkérdeztük, hogy tudna-e ajánlani valamilyen tanácsadást. Ehelyett befizetett minket egy hatnapos szemináriumra, ami a fiatalok problémákról szólt. Minden este olyan volt számunkra mintha földrengést éltünk volna át. Az első estén a keserűséggel foglalkoztak, és látni kezdtem, hogy milyen keserű voltam Istennel szemben. "Miért kellett az én apámnak pont Mózes Dávidnak lennie? Miért vagyok az, aki vagyok? Ez nem igazság!" Végül elfogadtam, hogy Isten megengedte, hogy az legyek, aki vagyok. Minden este konkrét területekkel foglalkoztak, melyek hatalmasak voltak az életünkben. Most először kezdtem felismerni a bűn valóságát. Olyan jól megtanultam a mozgalomban, hogy hogyan találjak mindenre kifogást! Apám mindig ezt az igeverset idézte: "Minden szabad, de nem minden használ" (1Kor 10:23). Ez volt az egyik alapigéje. Szembekerültem a bűn valóságával, azzal, hogy mi is a bűn valójában, és ez leszállított a magas lóról. Ugyanakkor azon a szemináriumon szemben találtam magam Krisztus valódi szeretetével. Annak ellenére, hogy hátat fordítottam Istennek, és szándékosan elutasítottam a tanácsát, Isten irgalma elég nagy volt ahhoz, hogy elfedje minden bűnömöt. És ő meg is bocsátott nekem. Az ötödik napon azzal foglalkoztunk, hogy a bűn hogyan lép be a társadalomba. Bill és én néztük azt a táblázatot és azt mondtuk: "Jaj Istenem, ez az *Isten Gyermekei*. Pontosan így csináltuk." Nagyon világossá vált, hogy min mentünk keresztül az elmúlt 10 év során, és minden egyes állomásnál mélyebbre és mélyebbre süllyedtünk a bűnbe. Ez nem egyik napról a másikra történik, hanem fokozatosan. Pontosan meg tudtunk határozni minden alkalmat, amikor alább adtuk az igazságot. "Ez Bécsben történt, az Londonban, ez pedig..." Annyira keményen munkálkodtunk az Úrért, hogy szó szerint belebetegedtem, mert éjjel nappal fennmaradtam. Ennek ellenére elvesztettem Isten valóságát az életemben. Bár azt gondoltuk, hogy a szeminárium a lányomnak volt hasznos, ránk is nagy hatással volt. Utána abbahagytuk az ivást, a bulizást és a szórakozást. Nagyon mély seb volt az életünkben, mert olyan nagy erkölcstelenségben éltünk, de az Úr elénk jött a megbocsátásával oda, ahol voltunk. Azzal kezdtük, hogy megtanultuk kívülről a Római levél hatodik fejezetét, hogy megalapozzuk az erkölcsi győzelmet az életünkben.

Ez egy évvel ezelőtt történt, és azóta sok olyan embernek segítettünk, akik az *Isten Gyermekei* között jártak, hogy végre békességre és stabilitásra találjanak. Mi nem úgy csináltuk, hogy szembeszálltunk a tanításukkal. Minden egyes tanbeli kérdésre, ami csak eszükbe jut, megvan a válaszuk, és igazolni is tudják őket. A mi megközelítésünk az volt, hogy megmutattuk nekik Jézus Krisztus szeretetének valóságát saját viselkedésünkön keresztül, és az által, hogy emberekként kezeltük őket. Természetesen a tanítás rossz, bűnös, sőt démoni... Mégis sokkal hatásosabb úgy elérni a szívüket, hogy szeretetről, irgalomról, együttélésekről és megbocsátásról beszélünk nekik, vagyis mindazokról a dolgokról, amelyek egy ilyen szektákban nem lelhetőek fel. Annak ellenére, hogy talán beszélnek nekünk a mozgalmon belüli szeretetről, a keresztény szeretet valóságára nincs meg, megbocsátás vagy egyáltalán nincs, vagy csak elvétve található. A szülőknek és azoknak, akiknek a szerettei egy szektában vannak, érzékenyeknek kell lenniük azokra a "töréspontokra", amelyekről írtam: a kétségek és a válság időszakaira. Látogassuk meg őket személyesen, és beszéljünk velük az ilyen időszakokban. Ne bíráljuk élesen a szektát – hiszen ez csak még jobban meggyőzi őket annak igazáról, minket pedig "ellenségé" tesz. Biztassuk őket arra, hogy jöjjenek haza egy kicsit pihenni, szabaduljanak ki a mindennapos taposómalomból, és olvassanak egy kicsit. Általában a szektatagok nem olvashatnak semmi mást, mint a saját csoportuk anyagait. Vegyük rá őket, hogy olvassanak el valami mást is. Ha a család keresztény és ismerik az Urat, ennek igen erőteljes hatása van. Hiszen ők érzik a különbséget a valódi keresztény szeretet és aközött, ami a mozgalmon belül folyik. Amikor ezzel a benyomással hagyjuk ott őket, és ők elmennek és gondolkodnak róla. Összehasonlítva azzal, amit nekik kellett átélniük, a hatás nem marad el.

Ma csak az örömet fejezhetem ki Isten irgalma miatt, amelyet kinyilatkoztatott az életemben. Isten irgalma valóban örökké tart. Az életem bizonyágtétel minden szektatag szülei számára, hogy Isten nagyobb, mint akármelyik bűn vagy szekta. Soha ne adjuk fel a reményt!

Deborah Davis (korábban Linda Louise Berg) története egy nyilvános bizonyágtételből származik, amit Santa Barbarában mondott el múlt novemberben, továbbá személyes interjúkból, amelyet mi készítettünk vele. Bill és Deborah segítő kezét, biztatást és közösséget nyújtanak minden korábbi és jelenlegi *Isten Gyermekei* tagnak. Ha kapcsolatba kíván lépni Mr és Mrs Davis-szel, ezt a Cornerstone segítségével megteheti. Írjon a címünkre: JPUSA, 4707 N. Malden, Chicago, IL 60 640. Kérem emlékezzen meg róluk imádságaiban.

Eric Pement, Debora Davis: *Built On A Lie*; Copyright Cornerstone Magazine Vol. II. Issue 63.1983, Jesus People USA, Chicago; Translated with permission.